

สรุปและขอเสนอแนะ

สรุป

การหาปริมาณแคดเมียม ทองแดง ตะกั่ว สังกะสี ในเนื้อหอยแมลงภู่ (*P. viridis* Lin.) ตลอดทั้งปี เพื่อศึกษาปริมาณโลหะหนักในแหล่งค่อน เปรียบเทียบปริมาณโลหะหนักในเนื้อหอยกับขนาดของหอยในสภาวะธรรมชาติ เปรียบเทียบปริมาณโลหะหนักในเนื้อหอยที่เกาะอยู่ที่ระดับความลึกต่างกัน ได้ผลดังนี้

1. ปริมาณแคดเมียม ทองแดง ตะกั่ว และสังกะสี ในแหล่งค่อนมีค่าเฉลี่ย และพิสัยตลอดปี เท่ากับ 2.11 (1.02 - 3.30), 20.8 (7.09 - 59.2), 56.3 (32.7 - 86.0) และ 560 (270 - 894) $\mu\text{g/g}$ ตามลำดับ
2. ปริมาณแคดเมียม ทองแดง ตะกั่ว และสังกะสีในเนื้อหอยแมลงภู่จากการเก็บตัวอย่างแต่ละครั้งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ค่าเฉลี่ยและพิสัยตลอดปีเท่ากับ 2.02 (0.576 - 3.45), 9.80 (8.24 - 11.2), 42.0 (26.0 - 105) และ 88.8 (77.5 - 111) $\mu\text{g/g}$ ตามลำดับ
3. ปริมาณแคดเมียม ทองแดง ตะกั่ว และสังกะสี ในเนื้อหอยที่เกาะอยู่ที่ความลึกทั้ง 3 ระดับ (บริเวณผิวน้ำ กลางน้ำ ใกล้พื้นดิน) ไม่แตกต่างกัน
4. มีความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณแคดเมียมในเนื้อหอยกับขนาดของหอยกลางคือ หอยแมลงภู่ขนาดจะมีปริมาณแคดเมียมมากกว่าหอยแมลงภู่ขนาดเล็ก
5. พบว่ามีมลภาวะของตะกั่วบริเวณปากแม่น้ำเจ้าพระยา

ข้อเสนอแนะ

1. ควรย้ายจุดเก็บตัวอย่างหอยแมลงภู๋ไต้หวันจากปากแม่น้ำมากขึ้น เพื่อที่จะเก็บตัวอย่างหอยแมลงภู๋ได้ตลอดทั้งปี แต่การย้ายจุดที่เก็บตัวอย่างออกไปมากเกินไป อาจทำให้หอยแมลงภู๋ได้รับโลหะหนักจากแม่น้ำสายอื่นที่อยู่ใกล้เคียง เนื่องจากอิทธิพลของการไหลของน้ำในอ่าวไทยตอนใน
2. เพิ่มจุดเก็บตัวอย่างอีก 1 จุด บริเวณปากแม่น้ำอื่นที่ไม่มีมลภาวะของตะกั่ว เพื่อใช้เป็น Background
3. นำหอยแมลงภู๋ขนาดที่ต่างจากหอยแมลงภู๋บริเวณปากแม่น้ำเจ้าพระยา เพื่อเข้ามาเลี้ยงในบริเวณปากแม่น้ำเจ้าพระยา เพื่อเปรียบเทียบหอย 2 ขนาดกับการรับโลหะหนักในบริเวณเดียวกัน
4. ศึกษาการรับโลหะหนักของ *P. viridis* (Lin.) จากอาหารและน้ำทะเลในห้องปฏิบัติการ รวมทั้งการทำ Depuration จากหอยที่เก็บจากธรรมชาติ